

KOTI-IKÄVÄ

Oletko koskaan ollessasi matkoilla, lähellä tai kaukana, potenu koti-ikävää? Arvelen, että olet, tai ainakin tiedät miltä tuntuu ikävöidä kotiin. Matkatessani eri puolilla maailmaa olen kohdannut tämän ikävän tunteen. Kovimmillaan koti-ikävä on ollut silloin, kun olen sattunut olemaan matkalla pahasti kipeänä. Silloin useimmiten toivoo, että olisi nyt edes siellä tutussa ympäristössä sairastamassa. Vaikka matkalla ei koti-ikävää potisikaan, tuntuu kotiin palaaminen hyvältä. ”Kaukaa näkee lähelle”, sanotaan.

Raamatusta löytyy ajatus taivaskaipuusta, Jumalan kansan koti-ikävästä. Johanneksen evanゲliumissa Jeesus kertoo seuraajilleen, että on menossa valmistamaan heille sijaa taivaan kotiin. (Joh. 14:1-7) Kristityn elämä on ainakin kaksiulotteista. Ensinnäkin olemme saaneet elämän lahjan ja kodin täältä maan päältä. Toisaalta kuulumme myös Jumalan perheväkeen, ja olemme matkalla sinne toiseen kotiin – Isän luokse. Pekka Simojoen ripariveisussa tämä kaksijakoisuus on tiivistetty mielestäni hyvin:

*”Jalat pidän mullassa maailman,
Katseellani taivasta tavoitan
Tiedän minne matkaani tehdä saan,
Olen kansalainen kahden maan.”*

Elämä ei ole aina helppoa. On sairautta, yksinäisyyttä ja monenkirjavaa huolta. Koti-ikävä voi vaikeina aikoina ulottua tuonpuoleiseen. Raamatussa iankaikkisuus kuvataan kauniina, murheettomana tilana. Elämän kevyempinä aikoina taivaankodin ikävä voi olla vähäisempää. Jeesus kuitenkin muistuttaa tuosta toisesta kodista sanoessaan, että taivaan Isän kodista on varattu meille huone, ja että Jeesus itse on tie Isän luo. Meidän tehtävämme onkin elää toisaalta jalat vahvasti ”mullassa maailman”, mutta pitää mielessä myös elämän iankaikkinen näkökulma.

Matkoilla sairastaessa tai muuten ikävän tunteen kohdatessa voi nykyään helposti ottaa yhteyden kotimaahan ja tuttuihin ihmisiin. Myös taivaan koti-ikävässä läheiset ihmiset ja yhteys muihin kristittyihin antavat tukea silloin, kun mieli on matala. Edellisen lauseen paikkansa pitävyys pääsee testiin jokapäiväisissä elämänvalinnoissani. Näenkö hänet, jolla ei ole helppoa? Onko ympärilläni murhetta, jota voin olla matkakumppanina jakamassa? Onko seurakuntani sellainen paikka, jossa jaetaan elämän monia puolia – iloitaan ja surraan toisten rinnalla?

Kirjoittaja on Janne Konttinen, teologiharjoittelija, Heinolan seurakunta